

nüüd moistaksid tånnolikkud keige nende ašjade ja wannematte wästo olla, siis olleks rahwa ommal sest suur kass ja wannematel hea meel.

Poštmees toob igga nåddala udist, mis siin ja seal mailma peal sünib ja püab ommalt poolt mõnda öppetust rahwa silmade ette panna, aga paljuks neid on, kes tedda luggewad? öppetusste pudust posse meie aéal ennam, sedda ei woi kegi kaebada.

Nüüd pallume weel süddamest:
Meid aitko Jummal iggarvest,
Et wovime röömsa melega
Keik tånnalikult ellada.

Kes on mailmas tånnamatta,
Se on ni lui ellamatta
Leiste seas; kui kuinud pu,
Paljas nahk ja paljas lu!
Sest et ta ei sedda tea,
Mis on pahha, mis on hea:
Öppi norelt kirja tundma,
Waestele ka abbi andma,
Siis sind aitab Jummal teal,

Siin ja seal mailma peal:
Küt sa faad siis rohkest rahha,
Kui sul paljo met ja wahha,
Paljo heino, paljo wilja,
Mis sa forjad warra, hilja
Jaewa Issa armo läbbi,
Ebbausk sul olgo — häbbi!

Kuid a lehmad pima andwad.

Perrenaesed kaebawad wågga saggedašte selle ülle, et lehmad kassinašte pima andwad, aga unnuštawad seal jures árra, et wanna sõnna ütleb: „Lehm lüpsab suuſt.“ Olgo lehm suur ehk wåike, ei ta anna muido pima, kui sa temmale ta surusse mõda ka rohkesti sua ei anna. Se ei anna lomale ommogi weel mitte rammo, kui sa temmale aastaš üks ehk kaks kord jahho annad ja muido keik se talve läbbi külma wee ja õlgega peab rahkul ollema. Kes lehmale aasta läbbi, igga pááw üks toop jahho annab ja kus sant karjašma, sun läbbi igga õhto nattoke wårsket rohto ette wiškab, nåab